

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 21. července 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil však použitím § 290 tr. ř. podle § 5 novely k trestnímu řádu napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Při jednání o zmateční stížnosti obžalovaného přesvědčil se zrušovací soud, že bylo trestního zákona nesprávně použito v neprospěch obžalovaného. Platí-li jízdenky druhu, o který jde, jen 8 dní — jak udává svědek S., avšak rozsudek nezjišťuje —, byla by jízdenka, již obžalovaný použil a průvodčímu vlaku předložil, v době, kdy se tak stalo, t. j. dne 11. prosince 1929 neplatná, i kdyby byla vydána teprve 29. listopadu 1929, což obžalovaný předstíral, změniv číslici 4 v razítku osvědčujícím, že jízdenka byla vydána 24. listopadu 1929. Souzené padělání listiny, správněji poznamenání (razítkem), zavedeného veřejným ústavem a vyvolaný jím omyl nemohly proto za předpokladu osmidenní platnosti jízdenky zdržeti činitele železniční dráhy od úkonů, které jim podle čl. 23 vl. nařízení č. 144 Sb. z. a n. 1928 náležejí, přistihnou-li cestujícího bez platné jízdenky, takže byly naprosto nezpůsobivé, způsobiti správě čsl. železnic nebo třeba státu (železničnímu eráru) škodu na majetku nebo na jiných právech. Bude tudíž po případném zjištění doby platnosti jízdenky uvažovati o souzeném skutku s hlediska přestupku podvodu podle §§ 197, 205, 461 tr. zák. (jízda bez platné jízdenky a předložení neplatné jízdenky za účelem zakrývání nedostatku platné). Poněvadž však v rozsudku a v jeho důvodech nejsou zjištěny skutečnosti, které by při správném použití zákona měly býti podkladem rozhodnutí, nemohl zrušovací soud sám ihned ve věci rozhodnouti, a bylo věc podle § 288 č. 3 tr. ř. vrátiti nalézacímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 4311.

Vyšší trestní sazby druhé věty § 82 tr. zák. jest použití, stal-li se odpor se zbraní, bez rozdílu, záležel-li odpor v násilném vztažení ruky či ve vyhrůžce.

(Rozh. ze dne 30. října 1931, Zm I 96/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 1. prosince 1930, pokud jím byl obžalovanému, odsouzenému pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák., pro přestupek proti veřejným zařízením a opatřením podle § 312 tr. zák. a pro

přečin shluknutí podle § 279 tr. zák., vyměřen trest podle první sazby § 82 tr. zák., zrušil rozsudek ve výroku o trestu jako zmatečný a obžalovanému vyměřil znovu trest podle § 82 tr. zák. vyšší sazby.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek prvé stolice jen ve výroku o výši trestu a uplatňuje věcně důvod zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř. Stížnost jest důvodná. Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný skočil k hromadě velkých dlažebních kostek, z nichž jednu uchopil a proti (nadstrážníku) Františku K-ovi napřáhl, načež mu byl kámen odňat strážníkem Č-ou a obžalovaný . . . . odveden. Rozhodovací důvody uvádějí dále, že soud neshledal v onom jednání obžalovaného násilí se zbraní, ano není prokázáno, že se obžalovaný kostkou ohroženého strážníka K-y dotkl, a soud shledává v napřažení kamene proti K-ovi jen nebezpečnou vyhrůžku. Důsledkem toho byl pak obžalovanému v napadeném rozsudku vyměřen trest podle první (nižší) sazby § 82 tr. zák. Jeliž rozsudek ani nezjišťuje ani jasným způsobem nepopírá, že obžalovaný měl úmysl skutečně hoditi uchopeným a napřaženým kamenem po nadstrážníku K-ovi, budiž ponecháno stranou, zda byla v onom jednání právem či neprávem spatřována jen opověď útoku kamenem na tělo nadstrážníkovu, tudíž vyhrůžka místo pokusu o takový útok (nedokonaného násilného vztažení ruky). Neboť i v onom případě je výrok o trestu pochybný. Nalézací soud — nemaje vzhledem na ustálený výklad tohoto pojmu pochybnosti o tom, že kámen (dlažební kostka) je zbraní ve smyslu § 82 tr. zák., řídil se zřejmě názorem, že druhá, vyšší sazba § 82 tr. zák. nemá v případech použití zbraně místa, bylo-li zbraně použito jen při vyhrůžce, nikoliv k útoku, při násilném vztažení ruky. Názor ten přičí se správnému výkladu zákona, podle něhož jest použití vyšší trestní sazby druhé věty § 82 tr. zák., stal-li se odpor se zbraní, bez rozdílu, záležel-li odpor v násilném vztažení ruky, či ve vyhrůžce. Tomu nasvědčuje nejen jasný smysl slova »odpor«, které jest obměnou slova »zprotivení se«, použitého v § 81 tr. zák., a zasahuje tak oba způsoby zprotivení se (odporu) v § 81 tr. zák. uvedené (násilné vztažení ruky a nebezpečnou pohrůžku), nýbrž i účel onoho ustanovení, které směřuje zřejmě k tomu, by zvýšené nebezpečí, jež propůjčuje použití zbraně i k útoku (k násilnému vztažení ruky), i k opovědi útoku (k vyhrůžce) a stupňovaná tím vážnost odporu byly po rozumu § 43 tr. zák. vyváženy zvýšením trestu. Použil-li tedy nalézací soud v napadeném rozsudku prvé trestní sazby § 82 na vyhrůžku, která se stala při odporu povahy § 81 tr. zák. se zbraní, vykročil tím z mezí trestní sazby, zakládající se na přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, a zatížil rozsudek zmatkem podle § 281 čís. 11 tr. ř.; pročez bylo důvodné zmateční stížnosti vyhověti a zrušiti rozsudek, pokud je zmatkem tím zasažen, t. j. ve výroku o výši trestu. Podle vyšší sazby druhé věty § 82 tr. zák. bylo pak obžalovanému znovu vyměřiti trest.